Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
MACIEJ SZPUNAR
esitatud 8. märtsil 2017[1]

Kohtuasi C-570/15

X
versus
Staatssecretaris van Financiën

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Hoge Raad der Nederlanden (Madalmaade kõrgeim kohus))

Eelotsusetaotlus – Määrus (EMÜ) nr 1408/71 – Sotsiaalkindlustus – Kohaldatavate õigusaktide kindlaksmääramine – Artikli 13 lõike 2 punkt a ja artikli 14 lõike 2 punkti b alapunkt i – Tavaliselt kahe liikmesriigi territooriumil töötav isik – Isik, kelle töökoht on ühes liikmesriigis ja kes osaliselt täidab oma tööülesandeid elukohajärgses liikmesriigis valdavalt kodust töötades

Sissejuhatus

1. Käesoleva eelotsusetaotluse on esitanud Hoge Raad der Nederlanden (Madalmaade kõrgeim kohus) oma menetluse raames, mille pooled on X ja Staatssecretaris van Financiën (rahandusasjade riigisekretär) ning vaidluse ese 2009. aasta tulumaksu maksmine ja sotsiaalkindlustusmaksete tegemine.

2. Eelotsusetaotluse esitanud kohus palub Euroopa Kohtult abi määruse (EMÜ) nr 1408/71 II jaotise artiklites 13 ja 14 sisalduvate kollisiooninormide tõlgendamisel.[2] Konkreetselt soovib eelotsusetaotluse teinud kohus teada, kas isikut, kes töötab ühes ja elab teises liikmesriigis ning lisaks täidab sama tööandja antud tööülesannetest osa (ligi 6,5% kogu töötajast) oma elukohajärgses liikmesriigis, tuleks kohaldatavate õigusaktide kindlaksmääramisel pidada isikuks, kes töötab tavaliselt kahe liikmesriigi territooriumil.

1 Algkeel: inglise.

2 Nõukogu 14. juuni 1971. aasta määrus sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate ja nende pereliikmete suhtes, muudetud ja ajakohastatud nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97 (EÜT 1997, L 28, lk 1; ELT eriväljaanne 05/03, lk 3; edaspidi „määrus nr 1408/71“). Määrus nr 1408/71 on kehtetuks tunnistatud ja asendatud alates 1. maist 2010 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta määrusega (EÜ) nr 883/2004 sotsiaalkindlustussüsteemide kooskõlastamise kohta (ELT 2004, L 166, lk 1; ELT eriväljaanne 05/05, lk 72). Põhikohtuasjas on see aga sellegipoolest ajaliselt kohaldatav.

Õiguslik raamistik

3. Määruse nr 1408/71 artiklis 1 on määratletud töötaja ja füüsilisest isikust ettevõtja mõisted:

„a) töötaja ja füüsilisest isikust ettevõtja:

i) isik, kes on kohustuslikult või vabatahtlikult jätkuvalt kindlustatud ühe või mitme riski suhtes, mida hõlmavad töötajate või füüsilisest isikust ettevõtjate sotsiaalkindlustusskeemide liigid või avalike teenistujate eriskeem;“.

4. Määruse artikkel 13 sätestab:

„1. Vastavalt artiklitele 14c ja 14f alluvad isikud, kelle suhtes käesolevat määrust kohaldatakse, ainult ühe liikmesriigi õigusaktidele. Kõnealused õigusaktid määratakse kindlaks vastavalt käesoleva jaotise sätetele.

2. Arvestades artikleid 14–17:

a) liikmesriigi territooriumil töötava isiku suhtes kehtivad selle riigi õigusaktid, seda ka juhul, kui ta elab teise liikmesriigi territooriumil või kui tema tööandjaks oleva ettevõtja või isiku registrisse kantud asukoht või peamine tegevuskoht asub teise liikmesriigi territooriumil;“.

5. Määruse artikli 14 lõike 2 punkti b alapunkt i sätestab:

„2. Tavaliselt kahe või enama liikmesriigi territooriumil töötava isiku suhtes kohaldatavad õigusaktid määratakse kindlaks järgmiselt:

[…]

b) Punktis a nimetamata isikute suhtes kehtivad:

i) tema elukoha järgse liikmesriigi õigusaktid, kui tema töötamine toimub osaliselt selle territooriumil või kui ta on seotud mitme ettevõtja või mitme tööandjaga, kelle registrisse kantud asukoht või peamine tegevuskoht on eri liikmesriikide territooriumil;“.

Põhikohtuasja asjaolud

6. X on Madalmaade kodanik, kes põhikohtuasjas kõne all oleval aastal, s.o 2009, elas Belgias.

7. Sel aastal töötas ta Madalmaades asuva tööandja kliendihaldurina ja telekommunikatsiooni valdkonna juhina.

8. 2009. aastal tegi X oma tööandjale tööd 1872 tundi. Sellest 121 tundi ehk 6,5% töötundide koguarvust töötas ta Belgias. Sellest 17 tundi kulus tööandja Belgia klientide külastamiseks ja 104 tundi Belgias kodust töötamiseks. 2009. aastal töötas asjaomane isik kodust kokku kolmeteistkümnel päeval, iga päev kaheksa tundi.

9. Kodus tehtud töö seisnes e-kirjade vahetamises, pakkumuste koostamises ja saatmises. Tegevus Belgias ei kulgenud täpse süsteemi kohaselt. X töötas kodust eelkõige suvepuhkusele järgnenud nädalatel, aga mitte talvel. X-i töölepingus ei olnud kokku lepitud töö tegemist kodus ega mõnes muus kohas Belgias.

10. Muid tööandja antud ülesandeid (2009. aastal 1751 tundi) täitis X Madalmaades, seda nii büroos kui ka Madalmaades asuvaid potentsiaalseid kliente külastades.

11. X-i ja Staatssecretaris van Financiën (rahandusasjade riigisekretär) vahelise vaidluse ese seisneb 2009. aasta tulumaksu ja sotsiaalkindlustusmaksete arvestamises. Täpsemalt vaidlevad pooled küsimuse üle, kas X kuulus Madalmaade kohustusliku sotsiaalkindlustussüsteemi alla ja oleks pidanud seega tasuma Madalmaades sotsiaalkindlustusmakseid.

12. Gerechtshof's-Hertogenbosch ('s-Hertogenboschi apellatsioonikohus, Madalmaad) tegi Rechtbank Zeeland-West-Brabanti (Zeeland-West-Brabanti piirkonna esimese astme kohus, Madalmaad) otsuse peale esitatud kaebuse kohta otsuse, et X töötas 2009. aastal Belgias ainult aeg-ajalt. Gerechtshof's-Hertogenbosch ('s-Hertogenboschi apellatsioonikohus) sedastas sellega seoses, et:

i) miski ei kinnita seisukohta, et tööandja ja asjaomase isiku eesmärk oli korrapärane töötamine Belgias,

ii) tavaliselt toimus tööülesannete täitmine Madalmaades,

iii) klientide külastamine Belgias toimus ainult aeg-ajalt ja

iiii) kodust töötamise kohta asjaomase isiku ja tööandja vaheline kokkulepe teadaolevalt puudub, samuti ei ilmne selles osas selget süsteemi.

13. Gerechtshof's-Hertogenbosch ('s-Hertogenboschi apellatsioonikohus) märkis veel, et kohaldatavate sotsiaalkindlustust reguleerivate õigusnormide kindlaksmääramisel ei tule arvesse võtta X-i poolt Belgia territooriumil aeg-ajalt tehtud tööd. Gerechtshof's-Hertogenbosch ('s-Hertogenboschi apellatsioonikohus) otsustas seepärast, et X töötas tavaliselt ühe liikmesriigi, nimelt Madalmaade territooriumil, mistõttu kuuluvad määruse nr 1408/71 artikli 13 lõike 2 punkti a kohaselt kohaldamisele ainult Madalmaade õigusnormid.

14. Selle otsuse peale esitas X eelotsusetaotluse esitanud kohtule kassatsioonkaebuse.

15. Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et kassatsioonkaebus tõstatab küsimuse, milline määruse nr 1408/71 säte määrab kindlaks asjaomase isiku suhtes kohaldatava õiguse. Ühelt poolt: kui jätta X-i Belgias töötamine kõrvale, oleks kohaldatav määruse artikli 13 lõike 2 punktis a sisalduv üldine kollisiooninorm, millest tulenevalt on kohaldatav töökohajärgse liikmesriigi õigus. Teiselt poolt aga: kui kõnesolevat töötamist tuleks hindamisel arvesse võtta, siis tooks määruse nr 1408/71 artikli 13 lõike 2 punkti a kohaldamine kaasa olukorra, kus Madalmaade ja Belgia õigusnormid on kohaldatavad vahelduvalt vastavalt sellele, kas asjaomase isiku töö tegemise koht on kandunud Madalmaadest Belgiasse või vastupidi. Teise võimalusena on võimalik väita, et X töötas tavaliselt kahe liikmesriigi, st Madalmaade ja Belgia territooriumil ja seepärast on määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 punkti b alapunktis i sisalduva erinormi kohaselt kohaldatavad ainult tema elukohajärgse liikmesriigi õigusaktid.

Eelotsuse küsimus ja Euroopa Kohtu menetlus

16. Eespool kirjeldatud asjaoludel otsustas Hoge Raad der Nederlanden (Madalmaade kõrgeim kohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Millise kriteeriumi või milliste kriteeriumide alusel määratakse kindlaks, milline õigus kuulub määruse nr 1408/71 sätete kohaselt kohaldamisele Belgia Kuningriigis elava töötaja suhtes, kes täidab valdava osa oma tööülesannetest Madalmaade tööandja korraldusel Madalmaades ja töötab peale selle asjaomasel aastal oma tööajast 6,5% ulatuses Belgias oma kodus ja klientide juures, ilma et seejuures saaks rääkida väljakujunenud mustrist ja ilma et tööandjaga oleks sõlmitud kokkulepet tööülesannete täitmiseks Belgias?“

17. 30. oktoobri 2015. aasta kuupäevaga eelotsusetaotlus saabus Euroopa Kohtu kantseleisse 5. novembril 2015. Kirjalikud seisukohad on esitanud Madalmaade, Belgia ja Tšehhi valitsus ning Euroopa Komisjon. X, Madalmaade valitsus ja komisjon esitasid oma suulised seisukohad 14. detsembril 2016 toimunud kohtuistungil.

Analüüs

18. Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib sisuliselt teada, kas isikut, kes elab ühes ja töötab teises liikmesriigis ning kes täitis kõne all oleval aastal oma tööandja antud ülesannetest väikese osa (ligi 6,5% tööajast) kodus, s.o oma elukohajärgses liikmesriigis, tuleb määruse nr 1408/71 artiklite 13 ja 14 kohaldamisel pidada isikuks, kes tavaliselt töötab ainult esimeses liikmesriigis või mõlemas liikmesriigis.

19. Selle küsimusega tahab eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, millist õigust tuleb määruse II jaotise sätete kohaselt sellise isiku suhtes kohaldatavaks pidada.

20. Poolte seisukohad lähevad selles küsimuses lahku.

21. Kohtuistungil väitis X, et teda tuleb pidada isikuks, kes töötab tavaliselt kahes liikmesriigis, ja et seepärast on määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 punkti b kohaselt tema suhtes kohaldatav tema elukohajärgse liikmesriigi õigus. Ta väitis, et tal on õigus kodus töötada ja et see töö, nagu näiteks e-kirjavahetuse pidamine ja klientidega telefoni teel suhtlemine, on seotud tema põhitööülesannetega. Ta lisas, et seda tööd tuleb kohaldatava õiguse kindlaksmääramisel arvesse võtta.

22. Menetlusse astunud liikmesriigid ja komisjon on teiselt poolt nõus seisukohaga, et määrust nr 1408/71 tuleks tõlgendada nii, et töötajat, kelle elukoht on Belgias ja kes täidab valdava osa oma Madalmaade tööandja antud ülesannetest Madalmaade territooriumil ja kes lisaks täitis neist ülesannetest kõnealusel aastal 6,5% Belgias, tuleks pidada isikuks, kes töötab ainult Madalmaade territooriumil ja kelle suhtes on määruse artikli 13 lõike 2 punktis a sisalduva *lex loci laboris* kollisiooninormi kohaselt kohaldatavad Madalmaade sotsiaalkindlustusõiguse normid.

23. Euroopa Kohus on järjepidevalt sedastanud, et määruse nr 1408/71 II jaotis, kuhu kuuluvad ka artiklid 13 ja 14, moodustab tervikliku ja ühtse kollisiooninormide süsteemi, mille eesmärk on tagada, et liidus liikuvad töötajad kuuluksid üksnes ühe liikmesriigi sotsiaalkindlustusskeemi alla, et vältida eri riikide õigusaktide üheaegset kohaldamist ning sellise olukorraga kaasnevaid komplikatsioone. [3]

3 Vt eelkõige kohtuotsus, 24.3.1994, Van Poucke (C-71/93, EU:C:1994:120, punkt 22).

24. Käesolevas asjas on vaja selleks, et kindlaks määrata, kas vaidluse all olevas olukorras tuleb kohaldada määruse nr 1408/71 artikli 13 lõike 2 punktis a sisalduvat üldist kollisiooninormi (*lex loci laboris*) või artikli 14 lõike 2 punkti b alapunktis i sisalduvat erinormi (*lex domicilii*), teha kindlaks, kas X-i Belgias töötamist tuleb nende sätete kohaldamisel arvesse võtta.

25. Kui jah, siis tuleb X-i pidada isikuks, kes töötab määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 punkti b alapunkti i tähenduses tavaliselt kahe liikmesriigi territooriumil. Kui ei, on kohaldatav määruse artikli 13 lõike 2 punktis a sisalduv üldine kollisiooninorm.

26. Juhin tähelepanu, et asjaolu, et X-il on ainult üks tööandja, ei välista kuidagi määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 punkti b alapunkti i kohaldamist. Nagu Euroopa Kohus kohtuotsuses Calle Grenzshop Andresen juba sedastas, on see säte kohaldatav ka olukorras, kus isik töötab ühe ja sama tööandja alluvuses kahe või enama liikmesriigi territooriumil.[4]

27. Lisaks näib käesolevas asjas kaheldamatult selge see, et X-i Belgias töötamine ei ole lähetus määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 1 punkti a tähenduses, kuna ta töötab Belgias ilma ajapiiranguteta ja täidab osaliselt oma põhitööülesandeid oma tööandja vaikival nõusolekul kodus.

28. Artikli 14 lõike 2 punkti b alapunktis i on ette nähtud olukord, kus isik töötab „tavaliselt“ kahe või enama liikmesriigi territooriumil ja „osaliselt“ oma elukohajärgse liikmesriigi territooriumil.

29. Selles sättes kasutatavad mõisted viitavad sellele, et töötaja töötamine oma elukohajärgses liikmesriigis peab olema teatava minimaalse ulatusega. Vastasel juhul kaasneksid isegi ebaolulise või aeg-ajalt töötamisega artikli 14 lõike 2 punkti b alapunktist i tulenevad õiguslikud tagajärjed. Seega tekiks määruse nr 1408/71 II jaotises sätestatud kollisiooninormide kohaldamisel kõrvalehoidmise oht.[5]

30. Nagu Euroopa Kohus on juba füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemise kohta sedastanud, tähendab sõna „tavaliselt“ seda, et „oluline osa“ isiku tegevusest toimub tavaliselt selle liikmesriigi territooriumil.[6]

31. Selle tõlgendusega ei ole vastuolus ka kohtuotsus Calle Grenzshop Andresen, kus Euroopa Kohus sedastas, et olukorras, kus töötaja, kelle elukoht on Taanis ja töökoht Saksamaal ning kes teeb oma tööst iga nädal korrapäraselt mitu tundi Taanis, on kohaldatav määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 punkti b alapunkt i.[7] Kõnealune isik töötas Saksamaal Saksa-Taani piiri ääres asunud poe juhatajana ja täitis selle töö raames iga nädal ka kümme tundi koordineerimis- ja järelevalveülesandeid Taanis. Kohtujurist Lenzi poolt selles kohtuasjas tehtud analüüsist nähtub selgesti, et elukohajärgses liikmesriigis tehtud tööd ei saa pidada ebaoluliseks.[8]

32. Kohtuotsuses Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe sedastas Euroopa Kohus, et selleks, et tuvastada, kas isik töötab „tavaliselt“ kahe või enama liikmesriigi territooriumil, tuleb arvesse võtta eelkõige töö olemust sellisena, nagu see nähtub töölepingust, et anda hinnang sellele, kas eesoleva töökohustuste eeldatava täitmise puhul on tegemist töötamisega – ja mitte ainult aeg-ajalt – mitme liikmesriigi territooriumil, ja ka tegelikult täidetud tööülesandeid.[9]

4 Kohtuotsus, 16.2.1995 (C-425/93, EU:C:1995:37, punkt 13).

5 Juhin tähelepanu, et määruse nr 883/2004 artikli 13 lõike 1 punkt a muudab varem määruse nr 1408/71 artikli 14 lõike 2 punkti b alapunktis i sisaldunud kollisiooninormi, lisades sellesse nõude, et „oluline“ osa isiku tegevusest peab toimuma tema elukohajärgses liikmesriigis.

6 Kohtuotsus, 30.3.2000, Banks jt (C-178/97, EU:C:2000:169, punkt 25 ja seal viidatud kohtupraktika).

7 Kohtuotsus, 16.2.1995 (C-425/93, EU:C:1995:37).

8 Kohtuotsus, 16.2.1995, Calle Grenzshop Andresen (C-425/93, EU:C:1995:37, punkt 15), ja kohtujuristi ettepanek, Lenz, kohtuasi Calle Grenzshop Andresen (C-425/93, EU:C:1995:12, punktid 28–33).

9 Kohtuotsus, 4.10.2012, Format Urządzenia i Montaże Przemysłowe (C-115/11, EU:C:2012:606, punktid 44 ja 45).

33. Sellest kohtupraktikast johtub, et tuvastamaks, kas isik töötab määruse nr 1408/71 artiklite 13 ja 14 tähenduses „tavaliselt“ mõne teise liikmesriigi territooriumil, tuleb töölepingust lähtudes arvesse võtta konkreetse töö ulatust ja olulisust ning ka töötaja tegelikult tehtud tööd.

34. Käesolevas asjas nähtub eelotsusetaotlusest, et X töötas asjaomasel ajal oma elukohajärgses liikmesriigis 6,5% kogu tööajast. See tegelikult Belgias töötatud aeg viitab minu arvates tugevalt sellele, et seal toimunud töötamine on võrreldes üldise lepingulise suhtega ebaoluline või, nagu komisjon märgib, see toimus võrreldes X-i valdavate tööülesannetega ainult „aeg-ajalt“.

35. Töötamise kestus ei ole minu arvates ainus otsustav asjaolu. Arvesse tuleb võtta ka muid asjaolusid, nagu näiteks töö laad ja selle tegemise asjaolud.[10]

36. Käesolevas asjas seisnes X-i Belgias töötamine aeg-ajalt klientide külastamises ja valdavalt kodust töötamises, ilma et ta oleks selle kohta tööandjaga sõlminud sõnaselget kokkulepet ja ilma, et selles osas ilmneks selget süsteemi.

37. Märgin, et digimajanduse üks eelis – või mõne jaoks ka needus – seisneb selles, et töötajale võidakse anda ülesanne või võimalus täita osa oma tavapärastest ülesannetest kontorist eemal, võimalik et kodus.

38. Sellise töökorralduse eripära seisneb selles, et see võib õõnestada konkreetse töö tegemise koha mõistet, mis on oluline selle kindlaksmääramisel, milline liikmesriik on töösuhtega kõige tihedamalt seotud. Isik võib kaugtööd teha arvuti või telefoniga kodus või reisides ning sellisel viisil tehtud tööd võib olla palju. Euroopa Kohtul tuleb edaspidi otsustada, kuidas seda asjaolu tuleb arvesse võtta kohaldatavate sotsiaalkindlustusõiguse normide kindlaksmääramisel.

39. Käesolevas asjas seda küsimust ei teki, kuna on muid asjaolusid – töö väike maht ja töölepingus selge süsteemi puudumine –, mis viitavad samuti sellele, et X-i töötamine oma elukohajärgses liikmesriigis on marginaalne.

40. Sellises olukorras nagu põhikohtuasjas, kus kodust töötamist töölepingus sõnaselgelt ette nähtud ei ole, selles osas selget süsteemi ei ilmne ja lisaks moodustab see kogutööajast suhteliselt väikese osa, on minu arvates selgelt asjakohatu tugineda määruse nr 1408/71 artiklite 13 ja 14 kohaldamisel sellele asjaolule.

41. Seepärast asun seisukohale, et põhikohtuasjas kõne all olevas olukorras tuleb töötaja poolt sama tööandja alluvuses teises liikmesriigis töötamist, mis moodustab kogutööajast ligi 6,5% ja mis pealegi on valdavalt toimunud kodus, pidada marginaalseks ja seda ei tohi määruse nr 1408/71 artiklite 13 ja 14 kohaldamisel arvesse võtta. Seega tuleb sellises olukorras isikut pidada töötajaks, kes tavaliselt töötab ainult ühes liikmesriigis ja kelle suhtes on kohaldatav õigus, mis määratakse kindlaks määruse artikli 13 lõike 2 punktis a sisalduva üldise kollisiooninormi kohaselt.

10 Selle kohta vt kohtuotsus, 12.7.1973, Hakenberg (13/73, EU:C:1973:92, punkt 20), ja kohtujuristi ettepanek, Lenz, kohtuasi Calle Grenzshop Andresen (C-425/93, EU:C:1995:12, punkt 32).

42. Kõrvalmärkusena juhin tähelepanu sellele, et seda järeldust näib kinnitavat määruse nr 987/2009 [11] artikli 14 lõike 5 punktis b kasutusele võetud mõiste „väikese mõjuga tegevused“, mida on selgitatud praktilises juhendis, mille komisjoni egiidi all koostas sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise halduskomisjon selleks, et abistada liikmesriikide ametiasutusi määruse nr 883/2004 kollisiooninormide kohaldamisel. [12]

43. Praktilises juhendis antud selgitustest nähtub, et „väikese mõjuga“ tegevusi ei tule kollisiooninormide kohaldamisel arvesse võtta isiku puhul, kes tegutseb töötajana või füüsilisest isikust ettevõtjana kahes või enamas liikmesriigis. Teises liikmesriigis väikese mõjuga tegevustega tegelevat isikut ei saa käsitleda isikuna, kes tegutseb „tavaliselt“ kahes või mitmes liikmesriigis. Lisaks on juhendis selgitatud, et väikese mõjuga tegevused on sellised tegevused, mis on alalised, kuid ajakulu ja majandusliku kasu poolest väheolulised, ja soovitatakse indikaatorina käsitleda väikese mõjuga tegevustena tegevusi, mis hõlmavad alla 5% töötaja tavapärasest tööajast ja/või alla 5% tema kogutasust. Ka tegevuste laad, näiteks asjaolu, et need ei ole sõltumatud või neid tehakse kodus, võib viidata nende väikesele mõjule.

Ettepanek

44. Esitatud põhjendustest lähtudes teen Euroopa Kohtule ettepaneku vastata Hoge Raad der Nederlandeni (Madalmaade kõrgeim kohus) esitatud eelotsuse küsimusele järgmiselt:

Nõukogu 14. juuni 1971. aasta määrust (EMÜ) nr 1408/71 sotsiaalkindlustusskeemide kohaldamise kohta ühenduse piires liikuvate töötajate, füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende pereliikmete suhtes, nagu seda on muudetud ja ajakohastatud nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 118/97, tuleb tõlgendada nii, et niisuguses olukorras, nagu on põhikohtuasjas käsitletav olukord, tuleb isikut, kes töötab ühes ja elab teises liikmesriigis ning täitis kõne all oleval aastal ühe ja sama tööandja antud ülesannetest väikese osa – ligi 6,5% tööajast – viimases liikmesriigis valdavalt kodus töötades, käsitada määruse artiklite 13 ja 14 kohaldamisel sellise isikuna, kes töötab ainult esimeses liikmesriigis.

11 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. septembri 2009. aasta määruse (EÜ) nr 987/2009, milles sätestatakse määruse (EÜ) nr 883/2004 (sotsiaalkindlustussüsteemide koordineerimise kohta) rakendamise kord (ELT 2009, L 284, lk 1), muudetud määrusega (EL) nr 465/2012 (ELT 2012, L 149, lk 4), artikli 14 lõike 5 punkt b sätestab: „5.b Põhimääruse artikli 13 alusel kohaldatava õiguse kindlaksmääramisel ei võeta arvesse väikese mõjuga tegevusi. […]“.

12 Komisjoni 2013. aasta praktiline juhend Euroopa Liidus (EL), Euroopa Majanduspiirkonnas (EMP) ja Šveitsis kohaldatavate õigusaktide kohta, lk 27.